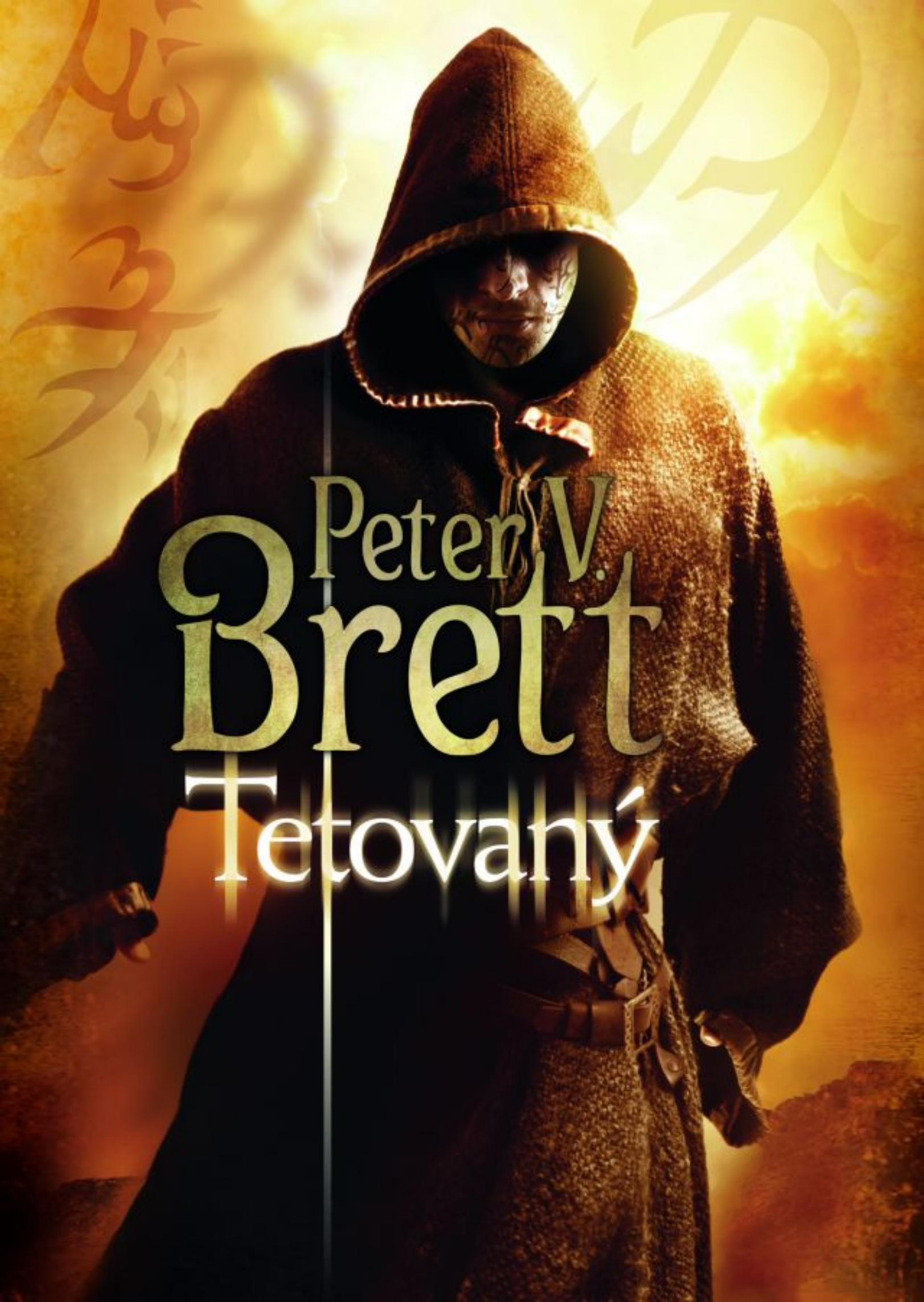
Peter V.
Brett
Tetovaný

TRIFID

Peter V. Brett
Tetovaný

Copyright © 2009 by Peter Brett
Translation © Mirka Polová, 2010
Ward symbols © Lauren K. Cannon, 2009
Cover © Larry Rostant, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-354-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Peter V. Brett

Tetovaný

Peter V. Brett

Tetovaný

TRITON
Praha / Kroměříž

Otzimu, prapůvodnímu Tetovanému muži

Poděkování

Zvláštní poděkování všem, kdo tuto knihu cvičně četli, což byli: Dani, Myke, Amelia, Neil, Matt, Joshua, Steve, máma, táta, Trisha, Netta a Cobie. Vaše rady a podpora mi umožnily změnit zálibu v něco víc. A mým nakladatelkám Liz a Emmě, které riskly nového autora a dohnaly mne k tomu, abych překonal i své vlastní vysoké nároky. Bez vás bych to nikdy nedokázal.

Část první

TIBBETSKÁ ŘÍČKA

318–319 p. N. (po Návratu)

Kapitola 1

Následky

319 p. N.

Zaduněl velký roh.

Arlen na chvíli ustal v práci a zadíval se na levandulovou šmouhu jitřní oblohy. Ve vzduchu ještě lpěla mlha, která v sobě nesla vlhkou, nakyslou pachuť, až moc dobře známou. Čekal v ranním tichu, doufal, že se mu to jen zdálo, a v útrobách se ponenáhlu rodil děs. Bylo mu jedenáct.

Přišla odmlka a pak roh zadul dvakrát rychle za sebou. Jednou dlouze a dvakrát krátce znamená jihovýchod. Podlesí. Táta má u Drvoštěpských kamarády. Za Arlenem se otevřely dveře do domu a Arlen věděl, že tam bude máma, s dlaněmi přitisknutými na ústa.

Arlen se vrátil k práci, nebylo zapotřebí mu říkat, ať si pospíší. Některé věci mohou den dva počkat, ale dobytek se stejně musí nakrmit a krávy podojit. Nechal zvířata v chlévech, otevřel seníky, prasatům nalil pomyje a utíkal pro dížku na mléko. Máma už dřepěla pod první krávou. Popadl volnou stoličku a společně nalezli při práci rytmus ve zvuku mléka dopadajícího na dřevo, který vybubnovával pohřební pochod.

Když se přesouvali k další dvojici v řadě, viděl Arlen, že táta začíná zapřahat do káry jejich nejsilnějšího koně, pětiletou kaštanovou hnědku Missy. Při práci se mračil.

Co najdou tentokrát?

Zanedlouho už seděli v káře a kodrcali k malému shluku chalup u lesa. Bylo to tam nebezpečné, přes hodinu běhu k nejbližší chraněné budově, jenže stavební dříví je potřeba pořád. Máma se za jízdy zachumlala do obnošeného šálu a pevně k sobě Arlena přitiskla.

„Já už jsem velký, mami," bránil se Arlen. „Nemusíš mě chovat jako malé dítě. Já se nebojím." Nebyla to tak úplně pravda, ale u ostatních dětí mu nijak neposlouží, jestli ho uvidí přijíždět přilepeného na mámu. Už tak se mu posmívají ažaž.

„*Já* se bojím," řekla máma. „Co když potřebuji přitulit já?"

Arlen rázem zpychl, a jak kodrcali po cestě dál, zase se k matce přivinul. Nikdy ho nedokázala ošálit, ale stejně vždycky věděla, co říct.

Dávno před tím, než dojeli do cíle, jim sloup mastného kouře řekl víc, než toužili vědět. Pálí tam mrtvé. A rozdělat ohně tak brzy, ani nepočkat na ostatní, aby se mohli společně pomodlit, znamená, že jich je hodně. Moc na to, aby se modlili za každého zvlášť, jestli s tím mají být do soumraku hotoví.

Ze statku Arlenova otce do Podlesí to bylo víc jak pět mil. Než tam dojeli, bylo uhašeno i těch posledních pár hořících chalup, i když popravdě už tam nemělo moc co hořet. Patnáct chaloupek a všechny shořely na suť a popel.

„I sáhy dříví," poznamenal Arlenův táta a odplivl si přes postranici na zem. Bradou ukázal na zčernalé trosky, které zbyly ze sezonního rubání. Arlen se otráveně ušklíbl při pomyšlení, jak asi má rozviklaná ohrada kolem výběhu pro dobytek vydržet další rok, a okamžitě se zastyděl. Vždyť je to přece jen dřevo.

Když zastavovali, už se ke káře blížila starostka Selia, kterou Arlenova matka někdy nazývala Selií Jalovou; rázná žena, vysoká a hubená, s kůží hrubou jako podešev. Dlouhé šedé vlasy si stahovala do pevného drdolu a šál nosila jako odznak úřadu. Nestrpěla žádné hlouposti, jak Arlen nejednou zjistil z konce její hole, ale dnes ho její přítomnost uklidňovala. Stejně jako z táty i ze Selie čišelo něco, co v něm vzbuzovalo pocit bezpečí. I když Selia nikdy vlastní děti neměla, jednala s každým z Tibbetské Říčky jako rodič. Jen málo lidí se jí mohlo rovnat v moudrosti a ještě méně v tvrdohlavosti. Když to měl člověk u Selie dobré, cítil se s ní nejbezpečněji na světě.

„Dobře, že jste přišli, Jephe," řekla Selia Arlenovu otci. „I Silvy a malý Arlen," dodala a kývla jim na pozdrav. „Potřebujeme každou ruku. I chlapec může pomoci."

Arlenův otec už slézal z káry a jenom ponuře zachrčel. „Vzal jsem sebou nářadí," poznamenal. „Stačí říct, kam se máme přidat."

Arlen posbíral z káry drahocenné nářadí. Kov byl v Říčce vzácný a táta byl na své dvě lopaty, krumpáč a pilu pyšný. Dnes to všechno přijde velmi k užitku.

„Kolik jich chybí?“ zeptal se Jeph, ale nevypadalo to, že by to chtěl vědět doopravdy.

„Dvacet sedm,“ odpověděla Selia. Silvy se zajíkla a přitiskla si dlaň na ústa. Do očí jí vhrkly slzy. Jeph si znovu odplivl.

„Přežil někdo?“ zeptal se.

„Pár,“ odpověděla Selia. „Manie“ – ukázala holí na chlapce, který stál a hleděl na pohřební hranici – „utíkal potmě celou cestu až k mému domu.“

Silvy vyjekla. Utíkat takovou dálku, to ještě nikdy nikdo nepřežil. „Chrany na domě Brina Drvoštěpa vydržely skoro celou noc,“ pokračovala Selia. „Brine s rodinou všechno viděli. Pár lidí jadrncům uteklo a schovalo se u nich, jenže pak se požáry rozšířily a jim chytla střecha nad hlavou. Čekali v hořícím domě, dokud nezačaly praskat trámy, a pak, jen pár minut před úsvitem, to riskli a vyběhli ven. Brinovu manželku Meenu a jejich syna Poula jadrnci zabili, ale ostatní to zvládli. Popáleniny se zahojí, i děti budou časem v pořádku, ale jinak…“

Ani to nemusela dopovědět. Ti, kteří útok démonů přežili, stejně brzy poté hledali smrt. No, ne všichni, to ne, ba dokonce ani většina, ale dost. Někteří si sami vzali život, jiní prostě tupě civěli do prázdna a odmítali jíst a pít, až uchřadli. Říkalo se, že útok člověk doopravdy nepřežije, dokud neuplyne rok a den.

„Pořád jsme se ještě asi tuctu nedopočítali,“ dodala Selia, ale s pramalou nadějí v hlase.

„Vykopeme je,“ souhlasil zachmuřeně Jeph, s pohledem upřeným na sesuté domy. Mnohé ještě doutnaly. Drvoštěpové si stavěli chalupy převážně z kamene, aby se chránili před požáry, ale dokonce i kámen hoří, když chrany selžou a na jednom místě se shromáždí dost ohnivých démonů.

Jeph se přidal k mužům, kteří s několika zdatnějšími ženami odklízeli trosky a odváželi mrtvé na pohřební hranici. Mrtvoly se samozřejmě musí spálit. Nikdo by nechtěl být pochován v zemi, z níž noc co noc povstávají démoni. Statný pastýř Harral si vykasal rukávy od hábitu a každého mrtvého zvedl na hranici sám, a zatímco nebožtíky stravovaly plameny, mumlal modlitby a kreslil do vzduchu chrany.

Silvy se přidala k ženám, které shromažďovaly menší děti a pod bdělým okem Coline Trigg, kořenářky z Říčky, ošetřovaly raněné. Ale žádné bylinky nemohly utišit bolest těch, kdo to přežili. Brine Drvoštěp, rovněž zvaný Brine Ramenáč, obr s dunivým chechotem, který vždycky Arlena vyhazoval do vzduchu, když přijeli pro dříví, teď seděl v popelu

u trosek svého domu, tupě bušil hlavou do zčernalé zdi, sám pro sebe si cosi mumlal a choulil se, jako by mu byla zima.

Arlena poslali s ostatními dětmi nosit vodu a vybírat ze sáhů dříví, co se dá zachránit. Do konce roku ještě zbývá pár teplých měsíců, ale narubat dřevo na celou zimu už nestihnou. Letos se zase bude topit trusem a doma to bude smrdět.

Arlena znovu hryzlo svědomí. On přece neleží na pohřební hranici ani se netluče do hlavy hrůzou, že o všechno přišel. Je horší osud než chalupa, kde smrdí lejna.

Jak dopoledne pomalu ubíhalo, přicházeli další a další vesničané s rodinami a veškerými zásobami, které mohli oželet. Přicházeli z Rybářské Zátoky a Návsí, přicházeli z Náhorních Slatin i z Mokrých Blat. Přišli dokonce i někteří až z Jižní Hlásky. A Selia jednoho po druhém vítala špatnými zprávami a hnala je do práce.

S více než stovkou rukou zdvojnásobili muži svůj výkon; polovina pokračovala v kopání, ostatní se vrhli na jedinou zachranitelnou budovu, která v Podlesí zbyla: dům Brina Drvoštěpa. Pustili se do odklízení trosek a už tam tahali i nové kameny, a Selia mezitím odvlekla pryč Brina; nějak se jí podařilo toho vrávorajícího obra podepřít. Pár lidí vytáhlo chraničářské náčiní a zatímco děti dělaly došky na střechu, začali malovat nové chrany. Než padne tma, bude chalupa zase opravená.

Na tahání dřeva dali Arlena do dvojice s Cobiem Rybářem. Děti už nakupily slušnou hromadu, ale stejně to byl jen zlomek toho, co bylo ztraceno. Cobie byl velký, zavalitý kluk s černými kudrnami a chlupatýma rukama. Mezi ostatními dětmi byl oblíbený, ale byla to obliba na cizí účet. Jen málo dětí toužilo být vystaveno jeho urážkám a ještě méně jeho bití.

Cobie týral Arlena celé roky a ostatní děti držely s ním. Jeph měl nejsevernější statek v Říčce, daleko od Návsí, kde se děti obvykle scházely, a Arlen se většinu svého volného času potuloval po Říčce sám, takže většině dětí připadalo výhodné předhodit zlomyslnému Cobiemu jako oběť právě jeho.

Kdykoli šel Arlen na ryby nebo procházel cestou do Návsí kolem Rybářské Zátoky, tak to Cobie a jeho kamarádi nějak vyčenichali a vždycky na tom samém místě čekali, až se bude vracet domů. Někdy mu jen nadávali nebo do něj strkali, jindy přišel domů zakrvácený a samá modřina a máma mu vyčítala, že se pere.

Nakonec toho měl Arlen už dost. Schoval si na tom místě pořádný klacek, a když se na něj Cobie se svými kamarády zase jednou vrhl,

předstíral, že utíká, jen aby zničehonic vyčaroval svůj kyj, a jak se s ním vracel zpátky, už se rozmachoval.

Cobie to schytal první, dostal takovou ránu, že zůstal ležet v prachu, brečel a z ucha mu tekla krev. Willumovi to vyneslo zlomený prst a Gart víc jak týden kulhal. Oblibu u ostatních dětí to Arlenovi nezískalo a táta ho seřezal rákoskou, ale ti kluci už ho pak nikdy neotravovali. Dokonce i teď obcházel Cobie Arlena hezky obloukem, a i když byl mnohem větší, tak sebou při každém Arlenově nečekaném pohybu trhnul.

„Jsou tady živí!" vykřikl najednou Bil Pekař, který stál u sesuté chalupy na kraji Podlesí. „Slyším je, jsou uvěznění ve sklepě na brambory!"

Všichni okamžitě nechali práce a utíkali k němu. Odklidit trosky by trvalo moc dlouho, a tak se muži pustili do kopání. Hřbety se ohýbaly s němou horlivostí. Brzy prorazili sklepní stěnu z boku a začali je vytahovat ven, špinavé a vyděšené, ale všechny plné života. Tři ženy, šest dětí a jeden muž.

„Strýčku Cholie!" vykřikl Arlen a v tom okamžiku už tam byla máma a objímala bratra, který vrávoral jako opilý. Arlen utíkal k nim a vecpal se mu pod druhé rameno, aby ho podepřel.

„Cholie, co tady děláš?" vyhrkla Silvy. Cholie opouštěl svou dílnu v Návsí jen vzácně. Máma Arlenovi vyprávěla snad tisíckrát, jak společně s bratrem vedla kovárnu a Jeph začal svým koním lámat podkovy, aby měl důvod tam za ní chodit.

„Šel jsem za Annou Drvoštěpovou," zamumlal Cholie. Rval si vlasy, už si vytrhal celé chumáče. „Zrovna když jsme otevřeli skrýš, tak prorazili přes chrany…" Kolena se mu podlomila a svou váhou strhl Arlena a Silvy na zem. Klečel v prachu a plakal.

Arlen se podíval na ostatní zachráněné. Anna Drvoštěpova mezi nimi nebyla. Hrdlo se mu sevřelo, když šly kolem děti. Znal každé jedno z nich, znal jejich rodiny, věděl, jak vypadaly jejich chalupy uvnitř i zvenčí a jak se jmenovala jejich zvířata. Když šly kolem, na vteřinu se mu podívaly do očí a v tom okamžiku prožil ten útok jejich očima. Viděl sám sebe, jak ho cpou do díry v zemi, zatímco ti, kteří se tam už nevešli, se obracejí proti jadrncům a ohni. Najednou se začal dusit a nebyl schopen to zastavit, až ho nakonec Jeph praštil do zad a vzpamatoval ho.

Právě dojídali studený oběd, když na opačné straně Říčky zaduněl roh.

„Dva za jeden den, to snad ne?“ vyjekla Silvy a přitiskla si ruku na ústa.

„Pah,“ zavrčela Selia. „V poledne? Mysli, ženská!“

„Tak co…?“

Selia si jí dál nevšímala, zvedla se a šla si pro nějaký roh, aby na signál odpověděla. Keven Blaťan měl roh po ruce, jako ostatně lidé z Mokrých Blat vždycky. Na blatech se člověk snadno ztratí a nikdo netouží bezmocně bloudit, když kolem povstávají bahenní démoni. Keven dul sled tónů, až se mu tváře nadouvaly jako žábě.

„Poslovský roh,“ sdělil Silvy Coran Blaťan, šedovousý starosta Mokrých Blat a Kevenův otec. „’si viděli kouř. Keven jim povidá, co se stalo a kde šickni sme.“

„Posel na jaře?“ podivil se Arlen. „Myslel jsem, že chodí na podzim po žních. Vždyť jsme posledního úplňku teprv skončili se setím!“

„Loni zpodzimka nepřišel posel vubec,“ odtušil Coran a dírou po chybějícím zubu vyplivl zpěněnou hnědou šťávu z kořínku, který zrovna žvýkal. „Dělali sme si starosti, že se něco stalo. Mysleli sme, že nám až do příštího podzimu žádný posel sůl nepřinese. Nebo že třeba jadrnci dobyli Svobodná města a my sme zůstali sami.“

„Jadrnci Svobodná města přece nikdy dobýt nemůžou,“ namítl Arlen.

„Arlene, sklapni!“ zasyčela Silvy. „Mluví stařešina!“

„Nech ho,“ řekl Coran. „Byls někdá ve Svobodném městě, chlapče?“ zeptal se Arlena.

„Ne,“ přiznal Arlen.

„Znáš někoho, kdo byl?“

„Ne,“ přiznal opět Arlen.

„Tak co z tebe dělá takového znalce?“ zeptal se Coran. „Kromě poslů nikdo v žádnym nikdá nebyl. Jedině poslové se odváží do noci a putujou tak daleko. Kdo může tvrdit, že Svobodná města nejsou jen nějaké osady jako Říčka? Dyž můžou jadrnci dostat nás, můžou dostat i je.“

„Starý Vepř je ze Svobodných měst,“ vzpomněl si Arlen. Rusco Vepř byl nejbohatší muž ve vesnici. Provozoval hokynářství, které bylo centrem veškerého obchodu v Tibbetské Říčce.

„Jo,“ řekl Coran, „a starý Vepř mi už před lety řek, že jedna cesta mu ouplně stačila. Myslel, že se za pár let vrátí, ale pak si řek, že mu to za to riziko nestojí. Takže se zeptej jeho, jestli je ve Svobodných městech bezpečnějc než jinde.“

Arlenovi se tomu nechtělo věřit. Na světě přece musí být někde bezpečno. Ale hlavou mu znovu bleskla vidina sebe sama, jak ho hážou do sklepa, a on věděl, že v noci není doopravdy bezpečno nikde.

Posel dorazil za hodinu. Byl to vysoký třicátník s hnědými vlasy na ježka, krátkou hustou bradkou a rozložitými rameny. Na sobě měl brněnici, dlouhý černý plášť, silné kožené rajtky a vysoké holínky. Jel na bujné štíhlé lesklé hnědce. K sedlu měl přivázaný postroj s množstvím různých oštěpů. Blížil se k nim celý zakaboněný, ale v ramenou se držel hrdě a záda měl rovná. Pohledem přelétl sešlost a snadno našel starostku, která vstoje vydávala rozkazy. Navedl koně k ní.

Pár kroků za ním jel na těžce naložené káře tažené dvojicí tmavě hnědých mul žonglér. Strakatý kabátek, vedle sebe na kozlíku položenou loutnu. Vlasy barvy, že to Arlen ještě nikdy neviděl, jako bledá mrkev, a pleť tak světlá, jako by se jí slunce nikdy nedotklo. Hrbil se v ramenou a vypadal, že je se silami na dně.

S pravidelným každoročním poslem vždycky jezdil žonglér. Pro děti i některé dospělé byl žonglér z těch dvou ten důležitější. Kam Arlenova paměť sahala, vždycky to byl ten samý, šedovlasý, ale čiperný a rozverný. Tenhle nový byl mladší a tvářil se nevrle. Děti se k němu okamžitě rozběhly a mladý žonglér rázem ožil; rozmrzelý výraz se rozplynul tak rychle, že Arlen začal váhat, jestli se mu to nezdálo. Žonglér byl vmžiku z káry dole a k nadšení dětí rozvířil ve vzduchu barevné koule.

Ostatní včetně Arlena zapomněli na práci a sbíhali se k příchozím. Selia je zhurta zahnala, že nic takového nebude. „Den není o nic delší jen proto, že přijel posel!“ vyjela na ně. „Zpátky do práce!“

Reptali, ale všichni se vrátili ke své práci. „Ty ne, Arlene,“ zadržela ho Selia. „Ty pojď sem.“ Arlen odtrhl zrak od žongléra a došel k ní, zrovna když k ní dojel i posel.

„Selia Jalová?“ zeptal se.

„Selia úplně postačí,“ odtušila škrobeně Selia. Posel vyjeveně zamrkal a zrudl, až skvrna bledých tváří nad vousy nabrala sytě červenou barvu. Seskočil z koně a hluboce se poklonil.

„Omlouvám se,“ řekl. „Nemyslel jsem to tak. Graig, váš obvyklý posel, mi sdělil, že ti tak říkají.“

„Je milé zjistit, co si o mně Graig po takových letech myslí,“ utrousila Selia, leč nijak potěšeně.

„Myslel,“ opravil ji posel. „Je mrtvý, paní.“

„Mrtvý?“ podivila se Selia a najednou posmutněla. „Byl to…?“

Posel zavrtěl hlavou. „Dostalo ho nastuzení, ne jadrnci. Já jsem Ragen, váš letošní posel, dělám to jako laskavost pro jeho vdovu. Počínaje příštím podzimem vám cech vybere nového posla."

„Zase rok a půl do dalšího posla?" zeptala se Selia a vyznělo to, jako by se mu chystala vynadat. „Poslední zimu jsme bez podzimní soli přečkali jen taktak," dodala. „Já vím, že v Milnu ji berete jako samozřejmost, ale nám se kvůli mizernému láku zkazila polovina masa a ryb. A co naše dopisy?"

„Nezlob se, paní," hájil se Ragen. „Vaše osady jsou hodně stranou od obvyklých cest a vysílat každý rok zvláštního posla na více než měsíční cestu je drahé. Poslovskému cechu chybí lidé, a co teprve teď, když Graig zemřel na nastuzení." Trpce se uchechtl a potřásl hlavou, ale neuniklo mu, že se přitom Selia zachmuřila.

„Nechtěl jsem tě urazit, paní," dodal rychle. „Byl to i můj přítel. Jenomže… jen nemnoho nás poslů to dopracuje ke střeše nad hlavou, posteli pod sebou a mladé ženě po boku. Víš, dřív nás obvykle dostane noc."

„Vím," povzdechla si Selia. „Ty máš ženu, Ragene?" zeptala se.

„Jo," odpověděl posel, „i když ji k jejímu potěšení a mému utrpení vídám méně než svou kobylu." Dal se do smíchu a Arlena to zmátlo, protože mu nepřipadalo nijak veselé mít ženu, které muž nechybí.

Selia to zřejmě nepostřehla. „Co kdybys ji neviděl vůbec?" zeptala se. „Co kdyby všechno, co tě s ní spojuje, byly dopisy jednou za rok? Jak by ti bylo, kdyby ses dozvěděl, že se tvoje dopisy o půl roku zpozdí? V této vesnici žijí lidé, kteří mají ve Svobodných městech příbuzné. Odešli s tím či oním poslem a někteří jsou pryč už dvě generace. Ti lidé se už domů nevrátí, Ragene. Dopisy jsou vše, co od nich máme, a oni od nás."

„Plně s tebou souhlasím, paní," pravil Ragen, „ale já o tom nerozhoduji. Vévoda…"

„Ale po návratu budeš s vévodou mluvit, že?" zeptala se Selia.

„Budu," odpověděl.

„Mám ti ten vzkaz napsat?" zeptala se Selia.

Ragen se usmál. „Myslím, že si to dokážu zapamatovat, paní."

„Snaž se."

Ragen se znovu uklonil, ještě hlouběji. „Omlouvám se, že přijíždím v tak pochmurný den," řekl a očima střelil po pohřební hranici.

„Neumíme poručit dešti, kdy má přijít, ani větru, ani zimě," povzdechla si Selia. „Ani jadrncům. Takže navzdory tomu musí jít život dál."

„Život jde dál," souhlasil Ragen, „ovšem pokud mohu já nebo můj žonglér nějak pomoci… Mám silný hřbet a zranění po jadrncích jsem ošetřoval již mnohokrát."

„Tvůj žonglér už pomáhá," odtušila Selia a kývla bradou směrem k mladíkovi, který zpíval a předváděl své kejkle. „Zabaví ty malé, dokud budou jejich rodiče pracovat. A pokud jde o tebe… Jestli se máme z této pohromy vzpamatovat, tak se příštích pár dní nezastavím. Nebudu mít čas roznášet poštu, ani číst dopisy těm, kdo se ještě číst nenaučili."

„Můžu přečíst dopisy těm, kdo číst neumí, paní," nabídl se Ragen, „ale neznám vaši vesnici tak dobře, abych je mohl roznést."

„To nebude zapotřebí," odpověděla Selia a popostrčila k němu Arlena. „Tady Arlen tě dovede do hokynářství v Návsí. Až budeš předávat sůl, dej Ruscovi Vepřovi i dopisy a balíčky. Když tam bude sůl, tak tam zaběhnou skoro všichni a Rusco je jeden z mála lidí ve vesnici, kteří umí číst a počítat. Ten starý vydřiduch sice bude lamentovat a bude to chtít zaplatit, ale řekni mu, že v krušných dobách se musí zapojit celá vesnice. Řekni mu, aby ty dopisy rozdal a těm, kdo neumí číst, je přečetl, jinak že příště nehnu prstem, až mu bude vesnice chtít hodit oprátku na krk."

Ragen se na Selii pátravě zahleděl, asi se snažil zjistit, jestli nežertuje, ale její kamenný výraz nic takového nenaznačoval. Znovu se poklonil.

„Tak sebou hoďte," popohnala je Selia. „Mrskněte sebou, ať jste zpátky, než se tady budou lidi sbírat na noc k odchodu. Jestli ty a tvůj žonglér nechcete Ruscovi platit za nocleh, kdokoli tady vám rád nabídne svůj dům." Vyhnala je na cestu a obrátila se zpátky, aby vyhubovala těm, kdo přestali pracovat a hleděli na příchozí.

„To je vždycky tak… rázná?" zeptal se Ragen Arlena, když šli k žonglérovi, který se věnoval nejmenším dětem. Zbytek byl nahnán zpátky do práce.

Arlen si odfrkl. „Měl bys ji slyšet, jak mluví se stařešiny. Máš štěstí, že jsi vyvázl se zdravou kůží, když jsi ji nazval Jalovou."

„Graig tvrdil, že jí takhle říkají všichni," bránil se Ragen.

„To ano," souhlasil Arlen, „ale ne jí do očí, pokud nechtějí dráždit jadrnce bosou nohou. Tady každý skáče, jak Selia píská."

Ragen se uchechtl. „A přitom je to stará Dcera," mudroval. „U nás doma jen Matky předpokládají, že na jejich rozkaz každý vyskočí."

„Jaký je v tom rozdíl?" zeptal se Arlen.

Ragen pokrčil rameny. „Já vlastně nevím," připustil. „Tak to prostě v Milnu chodí. Lidstvo udržuje svět v chodu a Matky udržují lidstvo, takže mají hlavní slovo."

„Tady je to jedno," prohlásil Arlen.

„To všude na vesnici," souhlasil Ragen. „Lidí není nazbyt. Ve Svobodných městech je to jiné. Ale kromě Milnu vlastně nedávají ženám velké slovo vůbec nikde jinde."

„To zní zrovna tak hloupě," zamumlal Arlen.

„To jo," souhlasil Ragen.

Posel se zastavil a podal Arlenovi otěže svého oře. „Počkej tady chvilku," požádal ho a zamířil k žonglérovi. Poodešli stranou, aby si pohovořili, a Arlen viděl, jak se žonglérův výraz opět mění. Nejdřív vzteklý, pak nedůtklivý a nakonec odevzdaný; marně se snažil vzepřít Ragenovi, který celou dobu zachovával kamennou tvář.

Aniž posel spustil z žongléra zlostný pohled, mávl na Arlena, aby k nim přivedl koně.

„… fuk, jak jsi unavený," syčel Ragen, „ti lidé tady dělají strašnou práci, a jestli ty budeš muset celé odpoledne tancovat a žonglovat, abys zabavil děti, než budou dospělí hotoví, tak na tom pořád budeš zatraceně líp! A teď zase nasaď veselý obličej a jdi na to!" Vytrhl Arlenovi otěže a hodil je žonglérovi.

Než si mladý žonglér Arlena všiml, stihl si ho Arlen dobře prohlédnout a viděl výraz plný nevole a strachu. Ale jakmile žonglér zaznamenal, že ho někdo pozoruje, tvář se mu zčeřila a vzápětí z něj byl zase ten čiperný, veselý chlapík, který tančí dětem.

Ragen odvedl Arlena ke káře a oba si na ni vylezli. Ragen práskl otěžemi a obrátil zpátky na prašnou pěšinu, která vedla na hlavní cestu.

„O čem jste se to hádali?" zeptal se Arlen do kodrcání káry.

Posel na něj chvíli hleděl, pak pokrčil rameny. „Keerin je poprvé tak daleko z města," řekl. „Když nás byla celá skupina a on měl krytý povoz na spaní, tak byl statečný ažaž, ale co jsme se odpojili a nechali zbytek karavany v Angiers, nezvládá to ani zdaleka tak dobře. Je z jadrnců strachy bez sebe, proto je z něj mizerný společník."

„To by do něj jeden neřekl," poznamenal Arlen a ohlédl se dozadu na žongléra, který zrovna metal salta.

„Žongléři mají své komediantské fígle," sdělil mu Ragen. „Dokážou tak přesvědčivě předstírat, že jsou něco, co nejsou, až o tom na chvíli přesvědčí dokonce i sami sebe. Keerin předstíral, že je statečný. Dělal cechovní zkoušky na cestování a prošel, jenže dokud si to někdo nevy-

zkouší doopravdy, nikdy nevíš, jak se bude držet po dvou týdnech na pusté cestě.“

„A jak vůbec dokážete přečkat noci venku na cestách?“ zeptal se Arlen. „Táta říká, že kreslit chrany do hlíny znamená koledovat si o problémy.“

„Tvůj táta má pravdu,“ přisvědčil Ragen. „Podívej se do té přihrádky, co máš u nohou.“

Arlen se tam podíval a vytáhl velký pytel z měkké kůže. Uvnitř byl provaz s uzly a na něm navlečené lakované dřevěné destičky větší než jeho dlaň. Vytřeštil oči, když uviděl, že na nich jsou vyřezané a namalované chrany.

Arlen to okamžitě poznal: cestovní chranový kruh, tak velký, aby se jím dala obehnat kára a ještě něco víc. „Něco takového jsem ještě nikdy neviděl,“ vyhrkl.

„Není nijak snadné ho vyrobit,“ poučoval ho posel. „Většina poslů se tomuto umění učí celá učednická léta. Tyto chrany nerozmaže vítr ani déšť. Ale ani tak to není to samé, jako za chraněnými zdmi a dveřmi. Už jsi někdy stál tváří v tvář jadrnci, chlapče?“ zeptal se, obrátil se a stroze se na Arlena zadíval. „Už jsi někdy zažil, jak se po tobě rozmachuje a ty nemáš kam utéct a nemáš na obranu nic vyjma magie, kterou nevidíš?“ Potřásl hlavou. „Možná jsem na Keerina moc přísný. Zkoušku zvládl dobře. Trochu řval, ale to se dalo čekat. Jenže ono je to noc co noc jiné. Někdo za to zaplatí; vždycky se může stát, že na chranu dopadne nějaký zbloudilý list, a pak…“ Najednou zasyčel a prsty zaťatými jako paráty máchl po Arlenovi a rozesmál se, když chlapec nadskočil.

Arlen přejížděl palcem po každé jedné hladké, lakované chraně a vnímal jejich sílu. Na každé stopě lana byla jedna malá destička, víceméně jako u každého chraničení. Napočítal jich více než čtyřicet. „Nemůžou do tak velkého kruhu vletět větrní démoni?“ zeptal se. „Na polích staví táta kůly, aby tam nemohli přistát.“

Muž se na něj maličko překvapeně podíval. „Tvůj táta pravděpodobně jen marní čas,“ poznamenal. „Větrní démoni jsou sice zdatní letci, ale aby vzlétli, tak potřebují místo, kde se můžou rozběhnout, nebo něco, na co můžou vylézt a skočit. Na poli nic moc takového není, takže se jim tam ani nechce přistávat, ledaže by viděli něco tak lákavého, že by nemohli odolat, jako třeba nějakého malého vzpurného chlapce, který natruc spí v obilí.“ Podíval se na Arlena stejným způsobem, jako se na něj díval Jeph, když ho varoval, že jadrnci jsou vážná věc. Jako by to Arlen sám nevěděl.